DAVID JAUME Anoia

Igualada, l'oasi?

Un conegut economista del país deia fa poc en una tertúlia radiofònica que tristament els joves universitaris catalans volien ser funcionaris abans que ser Bill Gates. Aquesta realitat tan pobre em fa reflexionar sobre quina classe de país hem fet entre tots.

Un país incapaç de crear empreses, on el joves talents tenen com a únic objectiu treballar sota aixopluc de l'administració, és un país malalt.

Hem creat un país on ser un petit o gran empresari és un problema enlloc de ser una feina respectada i reconeguda com qualsevol altra. Hem creat entre tots un país on cal fer les coses malament per rebre subvencions i el que les fa bé, per què les ha de rebre, oi?

Com que la classe política solament es mobilitza quan hi ha quelcom a guanyar, ara toca l'esport. Aquí hi ha un bon filó de vots. Fa uns anys que molts petits i grans empresaris del sector esportiu catalans veuen com els polítics tallen la cinta de noves instal·lacions esportives pagades via subvencions però gestionades a nivell privat. Però vet aquí, que sempre amb presència de personatges afins del partit que governa al municipi.

En altres paraules: Terreny municipal, subvencions d'administracions públiques, cànons anuals per gestionar la instal·lació, però gestió PRIVADÍSSIMA. Amb calés públics és molt fàcil ser empresari i guanyar diners.

La resposta versió política ja la sabem: Va ser un concurs just i tothom s'hi podia presentar... però resulta que sempre guanyen els mateixos allà on es presenten.

Si això no és competència deslleial ja em direu què és sinó.

Jo em pregunto quina subvenció va donar l'ajuntament a un centre de fitness inaugurat fa dos anys a Cal Font o quina ha rebut un club també igualadí recentment inaugurat al Polígon.

O quina ha rebut el nostre club en 23 anys d'història i sempre complint religiosament amb la seva subvenció anyal a les arques de l'ajuntament via IBIS immorals, escombraries escandaloses o guals caríssims per fer aparcaments per als nostres socis. Per no esmentar altres impostos directes o indirectes com normatives, riscos, permisos, llicències, etc...

Em pregunto per què serveixen els nostres impostos... per finançar la competència? El més trist de tot és que l'ajuntament no en tenia prou i calia afavorir un xic més als de sempre i amb un "alarde" d'eficàcia, ha dotat aquesta nova instal·lació de ponts, palanques, carrils bici i rotondes per facilitar-hi els accessos. També ens preguntem quantes facilitats hem rebut del nostre ajuntament aquests centres esportius o d'altres de privats més petits perquè nostres seus clients hi puguin accedir amb més comoditat.

La cirereta del pastís la posa l'empresa que ha construït el flamant nou equipament, entre altres moltes obres públiques de la ciutat que ha dut a terme. Resulta que aquesta empresa, participa en la gestió privada del mateix en un percentatge prou important i a més curiosament està presumptament relacionada amb el cas "pretoria", trama de corruptela urbanística de grans proporcions. Caram!!!

Però clar, sota el paraigües de l'administració pública aquí no passa res. Això és producte de normalitat democràtica i un escàndol taparà l'altre.

Decididament, i conforme em faig gran, m'adono que en aquest país cal ser amic de.. i que els nivells d'intervencionisme polític són inaguantables i seguint aquest camí no arribarem ni a la cantonada. A aquest pas ningú voldrà fer cap iniciativa i llavors ve quan es preguntem per què desapareixen les PIMES!.

I els igualadins? Què fem els igualadins?. Doncs el que hem fet sempre: Ens queixem de portes endins però paguem i callem. I amb tot el que cau, a sobre ens diuen que anem a votar. Mare de Déu!!!

I aquesta és la meva ciutat, tristament un oasi?

David Jaume & Squash Igualada

JOAN MANUEL CABEZAS Garraf

Droga i exclusió social: una visió antropològica

Quan a sobre de la pluralitat cultural, pròpia de la nostra condició humana (és a dir: diverses maneres de dir, fer, ser, i pensar) hom hi diposita elements advertits i assenyalats com a fora de la legalitat establerta en un moment i lloc concrets, aleshores tenim la dissort de contemplar un mecanisme d'economia mental, eficaç pel que fa a la seva capacitat de donar sentit sense relativitzar ni mirar més enllà del que els prejudicis puguin mostrar com a 'real'. En el cas de les drogues situades en la il·legalitat, això s'esdevé amb una contundència ben evident, que posa en combinació diversos factors, per dir-ho d'alguna manera.

De quins factors parlo? L'arbitrarietat (o no) amb la qual s'ha decidit col·locar certes substàncies per sota la llinda de la llei, l'alarma social que provoca els suposats efectes nocius (per a la salut i per a la convivència) que se'n poden derivar del seu consum, el perill que sectors prèviament inferioritzats i marginalitzats (joves, immigrants pobres, etc.) trobin en elles un mitjà idoni o bé d'autorealització o bé d'avituallament econòmic –en tots dos casos, sovint com a conseqüència de comptar amb poques més opcions- , i l'existència de rigoroses penes legals dirigides al consum i, sobretot, al comerç amb aquests fàrmacs il·legalitzats.

El resultat de la col·lisió forçosa entres alguns d'aquests factors, o tots, serà, com no pot ser un altre, el de generar més proves que tinguin per objectiu justificar i legitimar la repressió cap als sectors més pauperitzats i/o exclosos de la societat.

Als factors abans esmentats se n'ha d'afegir un altre que mai no es contempla: la joventut és, cada cop més, un llarguíssim ritual de passatge, una geografia simbòlica situada en la frontera de la societat 'normal', i aquesta condició liminal, marginalitzada, implica la necessitat de generar nombrosos rituals socials de cohesió, de tota mena. Per exemple: potser troben en el gest, la implicació, l'atmosfera, i el gregarisme de fumar-se un porro molt més que no pas un estat alterat de consciència, és a dir, molt més que un colocón. Sovint, fumar-se un peta, per continuar amb aquest exemple, és la demostració, davant del grup, que s'és un d'ells, que hom s'hi ha adherit, i que mitjançant això rep el vist-i-plau per a identificar-s'hi i participar-hi. També ho és emborratxar-se amb ví, cervesa, ginebra, rom, vodka o whisky, encara que es tracti de drogues legalitzades, tot i que tinguin efectes sobre la salut nefastos, com també el tabac. I efectes negatius contra la convivència, no cal dir-ho. Fixem-nos en una cosa: a l'igual que les drogues il·legalitzades, l'alcohol és paradoxal, doncs actua com un lubricant social (té un efecte de comunalització) i, ensems, pot ésser un desintegrador social (genera conflictes, violència i desestructuració).

No és gens estrany que el líder adolescent o el jove dur d'un grup d'amics sigui fumador de porros, o tingui accés a d'altres drogues il·legalitzades. Tampoc és gens estrany que es reuneixin joves 'autòctons' i 'immigrants' per a consolidar els seus vincles socials mentre consumeixen substàncies situades fora de la llei. En tots aquests casos, hi ha haurà qui ja tindrà la coartada per a subratllar la condició problemàtica, 'anti-social' i automarginal de joves i immigrants de classe baixa. Les persones (autòctones o immigrants, tant se val) que estiguin lluny de l'exclusió social i que consumeixin qualsevol tipus de substància psicoactiva, dins o fora de la legalitat, mai no seran vistes, a primer cop d'ull, com a potencialment corrosives de la convivència. En la carretera, milers de conductors i vianants han perdut la vida en mans d'aquests 'exemplars' ciutadans, d'altres d'ells continuen amb el seu estatus impol·lut, doncs aquest beure alcohol i fumar tabac continua veient-se com quelcom situat a dins d'una suposada 'normalitat'. Normal? La normalitat és una convenció social consistent en situar en una graella classificatòria accions, persones, grups i pensaments dins del que han fabricat la graella qualifiquen de 'normal'. No hem dit que les funcions de totes aquestes drogues són les mateixes? Integradores i disgregadores. Paradoxals, com la vida mateixa. Ni bones ni dolentes pel que són, si no per a què s'utilitzen i com s'empren. Però no, sembla ser que interessa que es perpetuï la creació constant d'esferes de la nostra realitat social que continuïn funcionat sota terra, a les catacumbes, ocultes, il·legals, en els límits de la condició social, ocupades per persones marginalitzades (per edat, origen, classe social…) que sempre poden funcionar bé com a bocs expiatoris.

Ens omplim la boca de ciutadania i de democràcia, però es fa ben poc per a deixar que des de les altes instàncies del poder i de la creació d'opinió es continuïn forjant claveguerams on enviar sempre aquelles persones i grups que la societat hegemònica considera, en un moment o altre, que estan 'fora' de la 'normalitat'. Tal com sona…

Joan M. Cabezas. Responsable del projecte Immigració i interculturalitat a Cubelles

ALBERT ROSSELL Anoia

Violència domèstica i mitjans de comunicació

"Que un gos mossegui un home no és notícia. El que és notícia és que un home mossegui un gos". Aquest tòpic de les facultats de Periodisme serveix per il·lustrar que un fet és noticiable quan és diferent, estrany, curiós, rar, un entre un milió.

En la darrera dècada, les informacions de violència de gènere omplen pàgines i pàgines de diari, i minuts i minuts de ràdio i televisió. Si els mitjans de comunicació apliquen bé el "teorema del gos", això vol dir que els maltractaments dels homes envers les dones són casos molt i molt puntuals. També vol dir que, anys enrere, quan aquests temes no tenien interès per als periodistes, la violència domèstica estava a l'ordre del dia, tot i que ningú no se'n fes ressò.

Evidentment les coses no són ben bé així. Potser sí que abans, quan les dones callaven i ningú no denunciava, hi havia més maltractaments, de la mateixa manera que avui també hi ha altres tipus de violència domèstica: de dones envers homes, de fills envers els pares, de cuidadors envers gent gran, etc.

El que és important, però, és que el pèssim tractament que els mitjans de comunicació fan d'aquestes informacions (imatges macabres, detalls escabrosos, sang i fetge a dojo, estadístiques sobre les víctimes...) no ajuden, ni de bon tros, a pal·liar el problema. Ni tampoc a conscienciar els veïns de la necessitat de denunciar a la més mínima sospita que tinguin. És més, diu molt del baix nivell educatiu i cultural de la societat en què vivim. I és que, senyors, tenim els mitjans que ens mereixem.

També hi ha una mena de norma periodística —no escrita enlloc— que ve a dir que s'ha d'evitar parlar de suïcidis, atès que aquest tipus d'informacions poden tenir un efecte fatal en altres persones que, en un moment donat, no veuen la llum al final del túnel. De ben segur que el mal ressò que es dóna a les notícies de violència domèstica també fa un flac favor a les víctimes i a aquelles persones que poden arribar a ser-ne.

albert.rossell@periodistes.org

En la revisió del Pla Territorial de la Generalitat ja es contemplen vuit Àmbits de planejament

JO PENEDÈS
www.vegueriapenedès.cat
EL PENEDÈS POT I VOL SER VEGUERIA